

Atâtea

Adrian Erbiceanu

Atâtea ape pier și nu se-ntorc
Să vadă pieptul muntelui cum storc,
Mocnind în zbucium - aprigă chemare -
Ca-n primul tremur - prima sărutare;

Atâtea frunze cad, codrul rărindu-l
Să-l bată ploaia, vântul hăulindu-l,
Că mă topesc în ochiul lui tomnatic,
Atât de trist și-atât de singuratic;

Atâtea ceasuri bat stârnind minutul
Ca-n mine să-ntrevăd necunoscutul,
Încât mă leagă parcă un blestem
Să ies în noapte, veșnic să te chem.

Atâtea ape mor pe căi de ape...
Atâtea frunze cad tot mai aproape...
Atâtea ceasuri bat la căpătâi...
Doar tu rămâi ca-n clipa cea dintâi

(Din vol. Confesiuni pentru două generații)